

πλησίον, ἐγγὺς Κρήτ.: Ἐξύγασέ με καὶ γοργὸ νὰ μὲ πιά-
σῃ. Γοργὸ νὰ πέσω. Γοργὸ 'τονε νὰ φύγῃ. 2) Πρόθυμος
πρὸς ἐργασίαν Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ.): Παροιμ.

Ἡ νύφη μας γοργή | τοῦ Σαββάτου τοῦ βραδὺ
(ἐπὶ τῶν ὀκνηρῶν, τῶν ἐπιδεικνύοντων προθυμίαν τὴν ἐσχά-
την ὥραν) Μακεδ. Συνών. ἄξιος, προκομμένος
(βλ. εἰς λ. προκόβω). 3) Ὁρμητικός, ραγδαῖος Σῦρ.
— Λεξ. Δημητρ.: Γοργὸ νερὸ (ραγδαία βροχή). 4) Αἰφνί-
διος, ἀπροσδόκητος Πελοπν.: Γοργὸς θάνατος.

Β) Ὡς οὖς. 1) Ἡ ταχύτης, μόνον εἰς τὸ γινωμ.

Τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει
(ἡ ταχεῖα διεξαγωγή μιᾶς ὑποθέσεως εἶναι ἐπωφελὲς)
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) 2) Τὸ θηλ., ἡ ζύμη τοῦ ἐ-
πταζύμου ἄρτου Ἰμβρ. Σαμοθρ.

γοργοσβήνω Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2, 181 Περάσμ.
καὶ Χαιρετ. 16,7.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σβήνω.

Ταχέως σβήνω, ἐνθ' ἄν.: Τ' ἁλώνια καὶ τὰ σύγνεφα καὶ
οἱ χῶρες, τῆς πλάσης τὰ μαγέματα ἀστραποδείχονται
καὶ γοργοσβήνουνε μέσα 'ς τοὺς λιγοστοὺς στίχους Κ. Πα-
λαμ., Γράμματ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Γιὰ γέλια ἡ μνήμη. Νὰ μᾶς λησμονοῦν
καλύτερα, παρὰ νὰ θυμοῦνται
σὰν τοῦ σπιριτοῦ γοργοσβησμένου τὸ ἀνάμμα
Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ Χαιρετ., ἐνθ' ἄν.

γοργόσβηστος ἐπίθ. Ι. Ζερβός, Τραγούδ. 70, 30 —
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοσβήνω.

Ὁ ταχέως σβεννύμενος, ἐξαφανιζόμενος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.
Κ' εἶναι 'τος ὁ γοργόσβηστος ἀφρός
ἐκεῖνο πού ζωὴ μεῖς τὸ θεωροῦμε.

γοργοσιμώνω Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σιμώνω.

Ταχέως πλησιάζω: Ἐδὰ πού γοργοσίμωσε, τότε γρόνισα
(= ἀνεγνώρισα). Συνών. γοργοφάνω 1, κοντο-
ζυγώνω, κοντοφέρω, κοντοφάνω.

γοργόσκαλα ἡ, ἀμάρτ. βουργόσκαλα Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σκάλα.

Ἡ κλίμαξ ἡ ταχέως ὀδηγοῦσά σου. Μόνον εἰς ἄσμ.:
'Ο ἄρχοντας μὲ τ'ν ἀρχόντ'σσα 'ς τὴ σκάλα κατιβαίν',
'σ τὴ σκάλα τὴ βουργόσκαλα βουργὸ τὸ σκαλοπάτι.

γοργοσκασμένος ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργουσκασμένος Ἡπ.
(Τσαμαντ.)

Μετοχὴ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργοσκάζω.

Μόνον εἰς ἀράν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον εὐχεταί τις νὰ
ἀποθάνῃ ταχέως, νὰ σκάσῃ ἀμέσως.

γοργοσκίζω Α. Ἐφταλ., Μαζώχτρ., 25 Κ. Παρορ.,
Στὸ ἄλμπουρ., 103 Μ. Φιλήντ., Θρῦλ., 37.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σκίζω.

Σκίζω γοργὰ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Γοργόσκιζαν τὸν νοῦ
τοῦ ἀστραπεροῦ λογισμοῦ Α. Ἐφταλ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σύνωρα βάρκα κάτασπρη σὰ γλάρος γοργοσκίζει
τὰ κυματάκια τ' ἀπαλὰ καὶ πάει κατὰ τὸν πύργο
Μ. Φιλήντ., ἐνθ' ἄν.

γοργοσκόρπισμα τό, Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 66.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σκόρπισμα.
Ταχὺς διασκορπισμός: Καὶ μέσα 'ς τὸ ἄφωτο γοργοσκόρ-
πισμα τοῦ χιονιᾶ ξεχώριζαν τ' ἀνάρθημα σπίτια.

γοργοσπαράζω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 39.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

Ἐντόνως σπαράζω: Ποίημ.

Τὸ χάλασμα σὰν κάστρο τὸ ξαναστυλώνει
βροντᾶν τὰ καριοφίλια, ἀντιλαλοῦν οἱ νίκες
καὶ γύρω ἡ λιμνοθάλασσα γοργοσπαράζει
σὰν ὀλόμαντρο μάτι ἀπὸ θυμὸ ἀναμμένο.

γοργοσπάσιμο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπάσιμο.

Τὸ βραχὺ καὶ συχνὸν σπάσιμο, ἡ διακύμανσις τῆς
φωνῆς: Καὶ τραγουδῆσαν οἱ τραγουδιστάδες μὲ τὰ σπασί-
ματα τῆς φωνῆς τους, τὰ γοργοσπασίματα.

γοργόσπορος ὁ, Ἡπ. (Πωγών.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπόρος.

Σπόρος παράγων πρώιμα σιτηρά.

γοργοσπυδιὰ ἡ, ἐνιαχ. γοργουσπυδιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργὸς καὶ τοῦ οὖς. σπυδιὰ.

Ταχύτης, σπυδιὰ δι' ἐργασίαν ἐνθ' ἄν.: Τώρα τ'ν ἐπιασι
ἡ γοργουσπυδιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γοργοσπυδιάζομαι ἐνιαχ. γοργουσπυδιάζομαι
Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοργοσπυδιά.

Σπεύδω ἐνθ' ἄν.: Τί γοργουσπυδιάζισι; Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γοργοσπρώχνω Κ. Παλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.², 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. σπρώχνω.

Ἡθῶ, σπρώχνω ταχέως: Ποίημ.

Καὶ δὲν ἦταν οὔτε στρατοκόποι
σταυροφόροι καρβαλιέροι,
πού γοργόσπρωξε ὡς ἐκεῖ
κάπεο ξαφνισμένο ἀγέρι.

γοργοστάζω Κ. Παλαμ. Ἀσάλ. ζωή², 4.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. στάζω.

Ἀδιακόπως στάζω: Ποίημ.

Μενεξεδένιο αἶμα γοργοστάζ' ἡ Ἀθήνα,
κάθε πού τὴ χτυπᾶν τοῦ δειλινοῦ τὰ βέλη.

γοργοστιφανώμενος ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργουστιφανου-
μένους Α. Μακεδ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργοστιφανώνω.

Ὁ προσφάτως νυμφευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μόν' εἶναι νηὶ ἀντρώγυνου γοργουστιφανουμένου
Α. Μακεδ.

γοργοστρέφω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Στρέφω ταχέως.

